

РЕШЕНИЕ

№ 1380

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12195** по описа за **2023** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 281 и сл. от закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

Образувано по касационна жалба на Г. В. К., против разпореждане № 10498/28.11.2023 г., постановено по адм. дело № 10113 по описа за 2023г. на Административен съд - София град. Иска се отмяната му като постановено при неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни отменителни основания по чл. 209, т. 3 от АПК. С касационната жалба са развити подробни съображения по съществуването на спора. Моли обжалвания съдебен акт да бъде отменен, като бъде задължен ответника да предостави поисканата административна услуга.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява. Не изразява становище.

Ответникът - Главна дирекция "Изпълнение на наказанията"/ГДИН/, в представен по делото писмен отговор - становище, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на частната касационна жалба и моли разпореждането, като правилно и законосъобразно, да бъде оставено в сила. В съдебно заседание

поддържа същото становище.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на частната касационна жалба.

Настоящият съдебен състав намери, че частната касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен и срещу подлежащо на оспорване съдебно решение, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното разпореждане съдът от първата инстанция е отхвърлил искане на Г. В. К., [ЕГН], лишен от свобода в Затвора С., за преустановяване на бездействие, чрез което се нарушават негови основни човешки права на чл.3 от ЗИНЗС, изразяващи се в непредоставяне на копия от документи №8362/02.10.2023г., №ИЗ-11532/18.10.2023г., №14004/2018г., №ИЗ-11961/27.10.2023г. и Заявление от 26.10.2023г., представляващи информация по чл. 76, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС.

За да постанови този резултат, е приел за установено, че К. не е адресат на нито един от процесните документи, поради което последните попадат в хипотезата на чл. 78 от ППЗИНЗС и правилно съдържанието им е съобщено срещу подпис. Съдът е посочил още в мотивите си, че отказът на ответника да връчи копия на въпросните документи, не противоречи на Конституцията и нормите на ЕКЗПЧ и на ЗИНЗС, поради което не е нарушено правото на жалбоподателя на информация. С тези мотиви на решаващия съд, предявеното от К. искане е отхвърлено, като неоснователно.

Разпореждането е правилно. Не са налице твърдените от касатора основания за неговата отмяна. Съдът е изяснил напълно фактическата обстановка по делото, събрал е относимите за правилното решаване на спора доказателства, обсъдил ги е в тяхната взаимна връзка и въз основа на това, е направил верни правни изводи.

На първо място съдът е изложил убедителни аргументи, позовавайки се и на съдебна практика, защо счита, че Г. К. владее български език. Същите се споделят напълно от касационния състав, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Правилно съдът е приел и, че по отношение на документи с №8362/02.10.2023г., №ИЗ-11532/18.10.2023г., №14004/2018г., №ИЗ-11961/27.10.2023г. и Заявление от 26.10.2023г. е приложима нормата на чл. 78 от ППЗИНЗС. Съгласно същата, отговорите на молбите и жалбите, адресирани лично до лишените от свобода или до тях чрез администрацията, им се предават, а съдържащите се в писма до затвора или други адресати им се съобщават срещу подпис.

В процесния случай е безспорно установено, че писмо №8362/02.10.2023г. изхожда от Началника на Затвора в С. и е адресирано до прокурор в СГП, а не до Г. К.. Действително, същото съдържа отговор по жалба на К., но то е адресирано до СГП, поради което правилно, съдържанието му е съобщено на К. срещу подпис.

Писмо ИЗ-11532/18.10.2023г. също попада в хипотезата на чл.78 от ППЗИНЗС, тъй като е от Началник на отдел СДВРП, ГДИН и е адресирано Началника на Затвора

[населено място], с копие до прокурор в СГП по конкретна пр.преписка.

Аналогично е становището и по отношение документ №14004/18г. от СГП, който е адресиран до ГДИН, заведен в Затвора С. с вх.№16859/27.10.2023г., съгласно който съдържанието в писмо под рег.№11 412/16.10.2023г. на ГДИН следва да бъде доведено до знанието на Г. В. К.. Безспорно процесното писмо съдържа отговор по жалба на К., но последният не е адресат на писмото, поради което правилно, съдържанието му е съобщено срещу подпис.

Правилен е изводът на първоинстанционния съд и по отношение писмо №ИЗ-11961/27.10.2023г. от Зам.-главния директор на ГДИН, адресирано до Началник на затвора [населено място], а не до Г. К.. Процесното писмо съдържа отговор по жалба, изпратена до Народното събрание на РБ и препратена по компетентност на ГДИН. Същото съдържа отговор по жалба на К., но е адресирано до Началника на затвора, поради което правилно, съдържанието му е съобщено на К. срещу подпис.

Настоящият съдебен състав споделя становището в оспореното разпореждане и относно заявление №2597, където е прието, че същото не отговаря на изискванията на чл.77, ал.1 от ППЗИНЗС, поради което не е възникнало задължение за изготвяне на отговор, адресиран лично до К., поради което и с резолюция от 30.10.2023г. съдържанието му е съобщено срещу подпис.

С това касационният ответник по делото е извършил дължимото по силата на закона действие. Обосновани са изводите на решаващия съд, че отказа на ответника да връчи копия от процесните документи не противоречи както на нормите на ЕКЗПЧ, така и на Конституцията на Р. България и ЗИНЗС. Правилен се явява направеният от съда извод, че доколкото нормата на чл. 76, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС не определя начина за получаване на информация, същата е доразвита в разпоредбата на чл. 78 от ППЗИНЗС. В тази насока съдът в мотивите си е посочил, че при запознаването си с въпросните документи К. е могъл да си води бележки по съдържанието им и не препятства неговото право да се запознае в пълен обем с информацията в тях. В този смисъл релевираните доводи за нарушено право на достъп до информация са неоснователни. /Вж. Решение № 7286 от 4.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3998/2017 г., III о/.

При така изложените съображения, частната касационна жалба се явява неоснователна, а обжалваното разпореждане - правилно и законосъобразно.

При служебната проверка, на основанията посочени в чл. 218, ал. 2 от АПК, настоящата инстанция намира съдебния акт за валиден, допустим и съответен на материалния закон, поради което следва да бъде оставен в сила.

Водим от горното, Административен съд София-град, X. тричленен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА разпореждане № 10498/ 28.11.2023 г., постановено по адм. дело №

10113 по описа за 2023г. на Административен съд - София град

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.